

Emlékszem, amikor kicsi voltam, és a nagymamáék folyosóján állva felnéztem apámra. Úgy háromszor olyan magas volt mint én, óriási kolosszus, és én büszke voltam rá, hogy ilyen apám van, ilyen hatalmas, szilárd, és rendíthetetlen. Aztán hiába nőtem meg, ő mindig ugyanúgy nézett le rám a magasból. Egészen addig, amíg új hős nem lépett a helyére.

A hősök mindig megbuknak, mert teljesen, makulátlanul jók, és nem létezik abszolút jó ebben a világban. Az én történetem is színek és árnyalatok, fények és árnyékok játéka.

*

A történet, amelyet most Önök elé tárok, egy nagyon személyes, és mégsem annyira rendkívüli életút, amelyhez hasonlót, azt hiszem, sok kortársam tudhat magáénak. Elmesélem, honnan indultam, mit tapasztaltam, és hová jutottam eddig - mindezt abból az introspektív nézőpontból, amelyet lassanként kifejlesztve tudtam a dolgokat egyre jobban megérteni, és ezáltal változni, fejlődni, gyógyulni és alkalmazkodni. Mivel életem legmeghatározóbb aspektusa a családom volt, elsősorban erről fogok írni, illetve a lelki változásokról, amelyeken keresztülmentem. Kérem, ne jöjjenek zavarba történetem mélységétől, arról írok, ami számomra fontos, és ahhoz alászállás szükséges. Szóval amit most elmesélek, az inkább egyfajta vallomás lesz. Életem szereplőit igyekeztem minél kevesebb érzelmi töltettel megjeleníteni, hogy a történetet minél jobban megőrizzem, és hogy minél kevésbé ragadtassam el magam. Arra törekedtem, hogy árnyaljam a jellemüket, hogy minél közelebb kerüljek az igazsághoz; de az én igazságom még így is csak egy a sok közül, és az érzelmeim által torzult. De hát... ilyen az igazság természete. Üdvözlöm Önöket a valóságomban! Kezdjük Ádám és Éva szerelménél.

*

Mielőtt a szüleim összeházasodtak volna, nem nagyon volt idejük megismerni egymást, így a házasságuk jó sok meglepetést hozott, például anyám depresszív hajlamát és nikotinfüggését, vagy épp apám felelőtlen természetét. Amikor a nővérem, Abigél megszületett, még nagyjából egyben tudták tartani azt a ronscot, amit házasságnak hívtak, meg a látszatot is, hogy minden sínen van. Viszont a kommunikáció nem nagyon működött, elbeszéltek egymás mellett, aztán elég rövid időn belül elhidegültek, és onnantól kezdve az egész bedarálta a gép. Amikor én megszülettem, akkor már elkezdődött a zuhanórepülés. Anyám egyre mélyebben süppedt bele a depresszióba, és semmiféle pszichológus vagy pszichiáter nem tudott tartós javulást hozni az állapotába. Amikor megtettem életem első lépéseit, állítása szerint csak ült, magára erőltetett egy kényszeredett mosolyt és próbált úgy csinálni, mint aki örül; de valójában semmit nem érzett. Ezerszer meghallgattam a történetet, hogy ki volt a hibás és miért, mindkettőjük szerint a másik volt a lusta, a passzív, akivel nem lehetett semmit megbeszélni, és aki egészen másmilyennek adta elő magát a kezdet kezdetén, mint amilyen valójában volt.

Kecskéket tartottunk akkoriban, és anyám készítette a tejtermékeket, apám meg felkelt délelőtt tízkor, amikor a kecskék tögye már pukkadózott a tejtől, és fejt. Aztán leült a számítógép elé, és

egész nap ott lógott, a viselt zoknik, kakaó-maradványos bögrék meg a többi lom pedig egyre nagyobb szemétkupaccá gyűlve halmozódott a kis zug mellett, ahol akkoriban a gép volt. Állítása szerint ő akkor dolgozott. Én őszintén nem tudom. De tényleg örökké ott gubbasztott, kerek szemüvegben, azzal az apró golyóstollal az ingzsebében, ami még évekkkel később is megvolt neki, és emlékszem, hogy miután ott hagyta anyámat, sokszor ábrándoztam arról esténként, lehunytt szemmel, hogy még mindig ott ül, nyomogatja a billentyűzetet, és akármikor odamehetek hozzá, ha akarok.

Amennyire csak vissza tudok emlékezni, mindig is féltékeny voltam a nővéremre, mert ő olyan jól el tudott szórakozni apámmal. Amikor együtt láttam őket beszélgetni, meg nevetni, elfogott az irigység. Később, amikor idősebb lettem, akárhányszor kettesben maradtam apámmal, összeugrott a gyomrom, emlékszem a kellemetlen csendre és apám kínos nevetgélésére, amivel mintha azt mondta volna: “nem érdekel, amit mondasz”.

Egyébként nagyon szórakoztató volt apám társasága, különösen amikor még kicsi voltam és könnyen el tudott kápráztatni, mindig vidám volt, viccelődött, és logikai feladványokkal, szójátékokkal, meg egyéb érdekességekkel szórakoztatott minket.

Aztán egyszer a nővéremmel együtt bevitt minket a városba, hogy bemutasson valami barátjának, amit nem értettem, mert addig még nem volt példa ilyesmire, és fogalmam sem volt, hogy mi történik. Találkoztunk egy nővel, aztán elmentünk a házába. Színes téstát adott nekünk enni, aminek olyan íze volt, mintha fűrészpórt rágszáltam volna, de az illendőség kedvéért legyűrtem a torkomon, és még a répát is megettem, mert a nővérem csúnyán nézett rám, amikor meglátta a tányérom szélén sorakozó répadarabokat. Az egyik szobában egy fiú legózott, és neki is bemutatott minket, majd visszamentünk a konyhába. Így ismertük meg Helént és Csongort. Innentől kezdtek a dolgok az addiginál is jobban összegubancolódni.

Egy napon ugyanis, amikor Abigéllal hazaértünk az iskolából, anyánk helyett Helént találtuk otthon. Emlékszem, rám szólt, hogy rakjam a cipőmet a helyére, és én magamban puffogtam, méltatlankodtam - de azért engedelmeskedtem. Nem tudom, hogy vették rá anyámat, hogy ő költözzön el. Ámbár nem lehetett annyira nehéz, mert ilyen helyzetekben az ember nem akar mást, mint minél hamarabb elmenekülni a megaláztatásból. Akárhogy is, kivett valami olcsó albérletet a városban, és onnantól kezdve oda jártunk hozzá, amikor meg akartuk látogatni. Ami nem történt annyira gyakran, mert nem túl kellemes felszínesen csevegni egy asszonnyal, akinek a sírástól táskásak a szemei, az alkarján még frissek a gyufával égetett csíkok, és soha nem mosolyog. Nem tudom, hogyan maradt benne annyi erő, hogy egyáltalán dolgozni tudjon. Az egyetlen dolog, ami miatt nem lógatta fel magát, az az istenhite volt.

Volt egy emlékezetes karácsonyunk, amit nála töltöttünk a testvéremmel. Térdig érő hó volt akkor. A kis panellakás olcsó volt és hitvány. Különösen megragadtak emlékezetemben az ízléstelen agyagfigurák, amik néhol felbukkantak, a proli-lakások elhagyhatatlan elemei, a csóróság és elhanyagoltság ocsmány kis szobrocskái. A karácsonyfa a lakás egyetlen hálósobájában állt, mellette egy falba süllyesztett oltár. Anyám az oltár előtt hevert arca borulva, és sírva imádkozott. A nővéremnek volt annyi lelki ereje, hogy kihívott engem a hóba, és a nap további részében boldogan csúszkáltunk lefelé a dombokról.

Azután apám és Helén egy másik faluba költöztek a gyerekekkel együtt, így anyám visszatérhetett a családi házba. Apámék elhordták a kecskéket, meg a szerszámokat, a slagot, fagyasztóládát, néhány bútort, meg jóformán mindent, amit szükségesnek láttak, és ott hagyták anyámnak a megaláztatást, az egzisztenciális krízist, a depressziót, meg elég adósságot a következő harminc évre. Anyám a személyes tárgyait később a padláson találta meg, dobozokba pakolva.

Apámék új háza barátságos volt, meleg és otthonos, és egy darabig úgy tűnt, hogy végre lett egy teljes, aránylag kiegyensúlyozott családunk. Igaz, elég sokat bögtém, állandóan elhagytam a dolgaimat, nem tudtam elaludni, sem hiánytalanul bepakolni másnapra, és amikor este megkérdezték, hogy mi történt az iskolában, semmire nem emlékeztem. De a ház szép volt. A mostohaanyánk is szép volt, és vidám, és narancsos csirkét készített nekünk ebédre, meg íncsiklandó pohárkrémet, amelyet addig nem láttam. Vasárnaponként eljártunk misére akkor is, amikor a szüleink nem jöttek, ministráltunk, és mindenféle kincset-kacatot kaptunk a plébánostól. A háztól nem messze volt egy erdő, oda jártunk kirándulni, Abigél, Csongor, meg én. Kétségtelenül a testvéri hierarchia legalján álltam, de legalább a része voltam. A házunk mögött egy szőlős volt, amögött pedig egy temető. Ha onnan még messzebb mentünk, akkor egy foci pályára értünk. Rengeteget kószáltunk ebben az óriásinak tetsző vadonban. Amikor meg éppen nem kirándultunk, akkor olvastunk, legóztunk, bunkert építettünk, vagy mesét néztünk.

Egyszer megszöktem, mert a féltestvérem keservesen sírt, és senki nem magyarázta el nekem, hogy miért. Gondoltam, majd odafigyelnek rám, ha észreveszik, hogy eltűntem. Kimentem az utcára, elsétáltam a parkig, és ott ácsorogtam, amíg úgy nem gondoltam, hogy már bizonyára keresnek. Amikor visszaértem, éppen a kocsiba szálltak be, hogy a keresésemre induljanak, mivel nem találtak sem a házban, sem az udvarban. Jó érzés volt, hogy észrevették a hiányomat.

Az állatainknak nehéz sorsa volt. Ha nyulat kaptunk a plébánostól, csibét a nagymamától, vagy bármi egyéb állatot, általában elég rövid időn belül éhen vagy szomjan halt. Egy alkalommal a fészerbe ellett a macskánk, és a kölykei belegabalyodtak a kötelekbe. Ketten maradtak életben, akik egészen addig jártak három lábon, ameddig a kutyák szét nem tépték őket.

Mindeközben anyám néha felhívott minket, hogy elmondja, hogy szenved és hiányzunk neki. Mi meg persze nem akartunk hazamenni, mert az a ház, benne a kongó ürességgel és a szinte tapintható magánnyal, nyomasztó volt és reménytelen. Ilyenkor szinte minden este kétségbeesetten hívtam fel apámat a fürdőszobából, hogy anyám ne hallja, és ő nem tudott velem mit kezdeni. Azzal próbált vigasztalni, hogy leszek én még életvidámabb, mint a nővérem - majd meglátom. Valahogy mindenki annyira szerette volna, hogy egyszer csak magamtól jó kedvre derüljek, és többet ne kelljen a hisztimmal foglalkozni. Én eleinte nagyon igyekeztem vidám lenni, aztán ahogy teltek az évek, egyre dacosabban lettem depresszív, magamba forduló és életunt. Aztán ez szépen lassan, évek alatt megtelítődött humorral és szarkazmussal - ez vagyok én ma.

Így hát az "egy hét itt- egy hét ott" - típusú állandó zarándokutunkból az lett, hogy hétközben az új családunkkal élünk, hétvégeként pedig kénytelen-kelletlen - meglátogattuk anyánkat.

Ahogy minden, ez az időszak is véget ért, és ez a család is széthullott. Apám ott hagyta őket, és egy darabig az autójában élt, és a diplom előtti sziklákon aludt. Aztán a szüleihez költözött ő is, mi is. A nagymama nagyon szeretett minket, kora hajnalban felkelt, hogy pogácsát, hájas süteményt meg lekváros levelest süssön nekünk az iskolába, eltúrta a rendtlenségünket és az én reggeli hisztijeimet, és segített nekünk a tanulásban.

A nagyszülők háza egyfajta családi átjáróház volt, teli gyerekzsivallyal, játékokkal, meg sok-sok finomsággal. Én nagyon szerettem a nagymamát, viszont nagyon szorongtam a többi felnőtt meg a nálam idősebb gyerekek között, úgyhogy olyan halkán beszéltem a nagymamához, hogy a többiek ne hallják. Úgy éreztem, kevesebbet érek, mint ők. A nálam kisebb gyerekek viszont szerettek engem és ragaszkodtak hozzám, és nem értettem, hogy miért. Ebből eredt, hogy aztán óvónőnek tanultam, de erről majd később.

Közben anyám felépült a depresszióból, és talált magának egy munkát, amit szeretett. Egyre derűsebb lett, egyre inkább kivirult, és jó volt vele lenni. Onnantól kezdve sokat kirándultunk, beszélgettünk, meg zenét hallgatunk a kazettás magnón, és megtanított kötni meg varrni. Tisztelem anyámat, hogy önerőből újra fel tudott állni, rendbe tette az életét, felvirágoztatta az otthonát, és megteremtett magának egy személyes mennyországot, állatokkal, madarakkal, fűszerekkel, virágokkal, veteményeskerttel, meg minden jóval.

Eközben apám elköltözött egy másik házba, nem sokkal később pedig egy harmadikba, ami már igencsak közel állt a pusztuláshoz, de legalább a miénk volt. Amikor először aludtunk ott, akkor a szoba rohadt padlóját már felszedték apámék, de még nem betonozták le. A fedetlen földön az ágyon kívül egyetlen bútor sem volt. Néhány nap múlva apám a munkahelyéről szerzett egy csomó maradék betont, és hazaérve a nővéremmel elsimították egy délután alatt. Apám térdét felmarta a beton, úgyhogy még hetek múlva is vörös volt a térde.

Időközben jöttek-mentek apám női. Némelyiküket ismertük, másokról csak hallottunk. Futó kapcsolatok, néhány hetesek, néhány hónaposak, egyéjszakás kalandok. Meg egy-két tartósabb kapcsolat. Volt, akit kedveltem, másokat csak eltúrtem, de aztán jött egy nő, akit nagyon megszerettem. Ő volt Dalma. Emlékszem, egyszer hazaértem az iskolából, és ott ült a konyhában. Én akkor még nem is hallottam róla. Legszívesebben visszafordultam volna, hogy elmenjek valahová, amíg ő haza nem megy. De akkorra már beléptem az ajtón. Dühös voltam, hogy ez a rohadt rendszer már soha nem áll le, hogy mindig újabb és újabb nők jönnek, és a mi véleményünket nem kérdezi senki, de még csak nem is szólnak, hogy készüljünk fel, mert egy idegen nő ül a konyhánkban. Aztán bementem, bemutatkoztunk, bájcsesvejj, a szokásos. Így ismerkedtünk meg. Eleinte ki nem állhattuk egymást. Én hisztis voltam és szélsőséges. Ő meg nyers és őszinte. Aztán sokat beszélgettünk, sokat tanultam tőle, és mire szakított apámmal, anyám helyett anyám lett.

Tizedikes korom körül kezdtem a pályaválasztáson gondolkodni. Elég rossz tanuló voltam, legalábbis a nővéremhez képest, aki jóformán mindenben jobb volt, mint én. Apám sokszor mondta, hogy a legfontosabb, hogy tanuljunk, mert akkor jöhet bármi, képesek leszünk helytállni az életben. Engem sok minden jobban érdekelt volna az évszámoknál, a periódusos rendszernél, meg a másodfokú egyenleteknél, de azt senki nem kérdezte. Fogalmam sem volt, hogy mit

akarok kezdeni az életemmel, így hát mindig új ötletekkel fordultam apámhoz, és az ő reakciójától függően álltam én is az adott pályához. Abban az időben éppen azon gondolkoztam, hogy esetleg nyithatnék egy kávézót, vagy lehetnék fodrász, mert nagyon szépen tudtam haját fogni. Eléggé nehezen birkóztam meg ezzel a kérdéssel, úgyhogy egy nap késő este elmentem sétálni, hogy kiszellőztessem a fejem. Amikor hazaértem, apám számonkért, hogy merre jártam és miért. Meglepően dühös volt. Életemben az volt az egyetlen alkalom, amikor kiabált velem. Kikelt magából, hogy én miért császkálok késő este a városban, miért nem tanulok rendesen, és hogy így nem viszem semmire. "Az én lányomból nem lesz fodrász!" - mondta felindultan.

Miután Dalma ott hagyta, vett egy kutyakölyköt, és elhatározta, hogy többet nem nőzik. Akkoriban volt a karantén, és reggelente, miután apám elment dolgozni, én meg a nővérem felváltva őrizték a kutyát, hogy ne maradjon egyedül. Aztán egy ideig valóban nem láttunk nőt a háznál. Végül a kutyát felülmúlva és felülírva belibbent életünkbe egy megismételhetetlen jelenség: Edit. Neki köszönhetem életem legelső és eddigi egyetlen felnőttkori tapasztalatát arról, hogy milyen, amikor az embert ok nélkül gyűlölik. Mi ketten addig versengtünk apám kizárólagos figyelméért, amíg végül kiszálltam az életükből. Ők pedig új gyermekeket hoztak a világra. Most külföldön élnek. Úgy évente kétszer találkozunk.

Ami a továbbtanulást illeti, óvónőnek kezdtem el tanulni, mert apám tekintetén keresztül azt ítéltem helyesnek. A családban egyedül a gyerekekkel tudtam felszabadultan együtt lenni, ezért gondoltam, ez legalább egy olyan dolog, amit bizonyára tudnék hosszú távon csinálni. Az elején lelkes voltam, aztán egyre jobban megutáltam az egészet, ahogyan egyre tisztábban láttam, hogy ez valójában nem az én döntésem volt, és nem is akarom igazán. Ebben az időszakban a felszínen szinte teljesen tétlen voltam, viszont annál komolyabb munkálatok folytak a mélyben. Ez volt ugyanis - a terápia időszaka.

*

A rendelő meglehetősen kaotikus volt. Az asztalon, ahol a számítógép volt valahol megnyitva, a két széket elválasztó kis asztalkán, sőt még a földön is papírok heverték szanaszét, a radiátoron, vagy épp alatta hol A mester és margaritát, hol A gyűrűk ura köteteit láttam felbukkanni, az ajtó mellett kartondobozok sorakoztak (a nagymama adománya), mellettük egy pár levetett cipő, és az epicentrumban, általában állott emberszagban pácolódva vagy cigarettafüst glóriájában szétvetett lábbal, kifejezéstelen arccal ült az ember, aki fenekestül felforgatta az életem.

A legelső beszélgetésünk után határtalan megkönnyebbülést éreztem. Azt hiszem, észre sem vettem, hogy mennyire szomjaztam arra, hogy valaki figyelmesen végighallgasson. Amint becsuktam magam mögött a rendelő ajtaját, óriási vigyorra húzódott a szám, és már a folyosón végighaladva is pukkadoztam a kitörni készülő nevetéstől. Aztán az utcára érve olyan szívből jövő, kontrollálhatatlan kacagás tört rám, hogy még percekig nem tudtam abbahagyni, és a rózsakertben ácsorgó közmunkások azt hitték, rajtuk nevetek. Úgy kacagtam, mintha sírtam volna: a lelkem mélyéről, elnyomhatatlanul, felszabadítóan, jólesően. Aztán elmentem jövő

héten is, meg azután, és rövid időn belül ez lett az egyetlen dolog, amiért érdemes volt felkelnem.

Az első fél évben csak beszélgettünk, én meséltem magamról, ő figyelt, irányította a beszélgetést, terelgetett az úton. Aztán kimondtam a varázsszót, és lemerültünk az álmok birodalmába. A szimbólumok, alakok, történetek, amelyek eleinte összefüggéstelen zagyvaságnak tündek, lassan kezdtek kirajzolódni. Szörnyek, állatok, misztikus lények, újonnan meghódított világom szereplői beszélgetéseink nyomán felfedték magukat, értelmezhetővé váltak. Életem első számú helyszíne ekkorra már nem az egyetem volt, ahová jártam, nem is a kollégium, ahol laktam - hanem álmaim játszóterei, tengerei, mocsarai, a házak, amelyek fölött elrepültem, és különös épületek, amelyek a felszíni világban soha nem léteztek. Az álmaim hatottak rám, és én hatottam az álmaimra. Szokásommá vált, hogy addig alszom, ameddig meg nem szerzek valami igazán fontos álmot - ilyenkor félóránként felébresztettem magam, amíg meg nem lett a tökéletes alapanyag. Később éjszakai életem visszatérő szereplőit vászonra festettem, ezáltal életre keltve őket. És gyógyulgattam, napról napra, hétről hétre.

Elképesztő érzelmi magasságokat és mélységeket éltem meg akkoriban, sokszor egymásnak ellentmondó érzelmeket egyidőben, és ez nagyon kimerítő volt. De tudtam, hogy jöhet bármi, nem lesz semmi baj, mert majd kedden délre megint visszatérek a meleg fészekbe, új apámhoz, aki segít. Akkoriban magamban "csont szerinti" apámnak neveztem azt, aki nemzett, mert ő adta a vázat, ami önmagában halott, viszont amire lehet építeni, és "hús szerinti" apámnak neveztem a mesteremet, mert ő énekelt húst a csontjaimra, tőle kaptam az életemet - az újat, a teljeset.

Bánom, hogy nem búcsúztunk el rendesen. Az utolsó ülésen jóformán a semmiről beszélgettünk. A legutolsón pedig csak ült a székében, ahogy mindig, de aznap kiültek a szemébe az érzelmek. Olyan szeretettel nézett rám, ahogyan addig soha. Többször is megköszöntem, amit értem tett, de nem háláltam meg, és soha nem is fogom tudni meghálálni. Az egyetlen dolog, amit tehetek, hogy továbbadom azt, amit tőle kaptam.

Láthatják, hogy milyen idealizált képet festettem róla. Nagyon szerettem őt. De mint mondtam: minden hős megbukik egyszer. Bizonyára előbb-utóbb az ő ideje is eljön.

*

Most huszonegy éves vagyok és már megszoktam, hogy nem találom a helyem a világban, a műszempillák és plasztik Barbie-k között, meg a fehér cipős menő csávók között, meg a gazdag és ostoba hírességek között, meg a felkapott és közönséges influenszerek között. Mintha minden és mindenki, de persze elsősorban a média és a marketing világ azt üvöltené az arcomba: "PUSZTULJ!", "PUSZTULJ TERMÉSZET! PUSZTULJ, EREDETISÉG! PUSZTULJ, INTELLIGENCIA! PUSZTULJON MINDEN, AMI NEM ÁLL A FOGYASZTÁS SZOLGÁLATÁBAN!" És én néha komolyan elgondolkozom rajta, hogy mégis mi az istenért születtem erre a világra, amikor engem nem kérdeztek, hogy akarom-e, és úgy tűnik, a többiek

sincsenek elragadtatva tőlem. Egyszerűbb lett volna nélkülem. De ha már itt vagyok, csinállok ebből valami értelmeset, valami gyümölcsözőt.

*

Most én vagyok a szabadság szobra. Nem dolgozom. Nem járok egyetemre. Élvezem a mama hotel kényelmét, ameddig a vizsgáimra készülök, hogy felvegyenek a szakra, ahol tanulni szeretnék. Azt hiszem, eljutottam arra a pontra, amit soha nem reméltem: megtaláltam a hivatásom. Annyira már kiismertem az élet természetét, hogy tudjam, a dolgok eleme a változás, és nem tudhatom, hogy mikor támad fel bennem a vágy, hogy mondjuk, alapítsak egy önfenntartó kommunát, vagy elmenjek egy buddhista kolostorba Nepálba, vagy egy kávézóba az olasz tengerpartra, vagy lakókocsival világgá. Sőt, valójában azt sem tudhatom, hogy egyáltalán megérem-e a holnapot? Mindenesetre, az eddigi tudásommal és élettapasztalatommal meghoztam a döntést: pszichológus leszek. Mert ez az, amiben hiszek. Mert így akarom viszonzni a segítséget, amit kaptam. És mert így próbálok értelmet kovácsolni az értelmetlenségből. És van még egy oka.

Én itt élek, a peremen. A családomban, az iskoláimban, szinte minden közösségben, ahol megfordultam, itt lógtam, a peremen megkapaszkodva, a többi perem-lakóval együtt. Mi valahogy mások vagyunk, mint a többség. Valahogy soha nem tudunk beilleszkedni. Valahogy nem tudunk eligazodni a világban. Érzékenyen reagálunk a dolgokra. Ha érzünk, akkor nagyon. Megszerettem a sorstársaimat. És szeretném biztosítani őket afelől, hogy különlegesek, és értékesek.

Ezen kívül vágyom egy családra. Azt hiszem, én vagyok az, aki megállíthatja a generációs traumák tovább öröklődését, de abban nem vagyok biztos, hogy lesz kinek tovább örökíteni bármit is. Nem tudom, hogy van-e bennem elég bátorság a családalapításhoz. Amióta az eszemet tudom, mindig is szerettem volna férjet, gyerekeket. Bár most már nem tartom fontosnak a házasságot, sőt, szinte irtózom tőle. Valaha sokat jelentett számomra a házasság úgynevezett szentsége, de most már nem hiszek a szentségben, és úgy gondolom, a szerelmet nem lehet egy papírral lefíxálni. Az esküvői szertartás pedig taszít a maga reprezentatív pompájával és a családi összetartozás illúziójával.

Meglepően messzire sodródtam a régi önmagamtól. Az évek során a vakbuzgó kereszténységtől szép lassan elcsordogáltam az agnoszticizmusig, némi nihilizmussal (és rengeteg cinizmussal) megfűszerezve, és azóta egyre közelebb csordogálok a világi buddhizmus ágazata felé. (Bizonyára a jelenlegi elszigeteltségem az oka annak, hogy ennyire szeretnék a tagja lenni mindenféle -izmusoknak.) Amikor a mesterem felnyitotta a szemem, és elkezdtem távolodni a vallástól, amelyben felnőttem, egyre inkább megértettem, hogy nem minden fekete-fehér, és a dolgok sokkal összetettebbek, mint ahogyan az ember gondolná. Ahogyan egyre több dolgot kezdtem megérteni, úgy láttam egyre tisztábban, hogy mennyire hiányos a tudásom, és hogy mennyire sok kérdés van, amire soha nem fogom megtudni a választ. Azóta az egyetlen dolog, amiben teljesen biztos vagyok, az a bizonytalanság.

Viszont van egy célom, ami mellett teljes meggyőződéssel kitartok (és ez minden bizonnyal a jövőben is így lesz): szeretnék mindenekelőtt hiteles és felelősségteljes felnőtt lenni, aki azt teszi, amit mond, azt mondja, amit tesz, és nem mutogat másokra.

Ideális esetben tíz év múlva már lesz két diplomám, egy párom, akit szeretek, és aki szeret engem, és sokkal több tudásom és tapasztalatom, mint most. Akkorra már talán elkezdem írni a könyvet, ami életem egyik fő célkitűzése, és ami apám életét fogja megörökíteni, a legfigyelemreméltóbb történetet, amit csak ismerek. Tíz év múlva a világ még annál is idegenebb lesz, mint amilyen ma. Szükség lesz lelki biztonságra, és hiteles emberekre is szükség lesz, különösen a következő generációknak. Töreksem arra, hogy megőrizzek valamit a régi időkből, hogy ne vetődjek nagyon messzire a természettől, és hogy olyan ember legyek, aki egyenes háttal áll, amikor minden összezuhanni látszik. A világ próbál belőlünk gépeket csinálni, én arra töreksem, hogy ember maradjak. Ez sokkal nehezebb, mint amilyennek tűnik. Mintha egy kissé idealista lennék, nem gondolják? Ahhoz képest, hogy néhány bekezdéssel ezelőtt még nihilistának vallottam magam... Szóval, jöjjön, aminek jönnie kell, és én megteszem, ami tőlem telik.

Köszönöm, hogy végighallgattak.